

PRO MEMORIA - CENTENAR ION NESTOR

Virgiliu Z. TEODORESCU

Ion NESTOR (25 august 1905, Focșani - 29 noiembrie 1974, București) Studii secundare la Focșani, universitare la București urmând cursurile Facultății de Litere și Filozofie, secția Filologie Clasică până în 1926, obținând licența în filologie clasică și secundar arheologie. Interesul pentru studiu i-a facilitat specializarea în anii 1928-1932 la Berlin și Marburg (Lahn), participând totodată la cercetările arheologice care relevau cultura neolitică de la Goldberg (Nordlingen). Prezența la Berlin l-a adus și în fața unor materiale păstrate în cadrul Muzeului de Arheologie la secția preistorică, provenind de pe teritoriul românesc, recoltate în deceniile anterioare. Studiarea lor i-au permis realizarea fișelor de evidență pentru cele din culturile Cucuteni, Sărata Monteoru, Cernavodă ș.a. În anul 1932 a prezentat ca teză de doctorat la Universitatea „Philipp” din Marburg o pertinentă analiză a stadiului cercetărilor în domeniul preistoriei de pe teritoriul României. Comisia de examinare apreciind superlativ contribuția cercetătorului i-a recomandat ca în continuare să întreprindă noi cercetări care să permită redactarea unei ample lucrări care să ofere o largă paletă de date referitoare la evoluția viețuirii omului în teritoriul carpato-dunărean pontic în timpurile îndepărtate. Lucrare, care prin completările făcute a devenit o laborioasă sinteză a fost publicată în 1933 în limba germană (*Der Stand der Vorgesichtsforschung in Rumänien*), și care a fost distinsă de Academia Română cu Premiul „Vasile Pârvan”. Pasionatul cercetător a considerat de datorie lui să aprofundeze problemele

coroborând informațiile deja dobândite, tezaurizate în colecțiile muzeelor. În acest sens la 13 februarie 1934 dr. Ion Nestor, asistent la Muzeul Național de Antichități, informa conducerea Ministerului Instrucțiunii Cultelor și Artelor că a publicat la Berlin, sub auspiciile Institutului Arheologic din Germania o lucrare de sinteză despre preistoria României. Considerând că este necesară o completare a documentației pe baza unor vizite la muzee și realizarea de fotografii solicita sprijinul material din partea ministerului. Rezoluția ministrului din 13 februarie 1934 solicita academicianului prof. Ioan Andrieșescu, directorul Muzeului Național de Antichități din București, să refere în această problemă. Operativ la 18 februarie 1934 ministerul primea răspunsul lui Ioan Andrieșescu care, prin cele formulate, făcea o călduroasă recomandare la adresa lui Ion Nestor.

Doctor docent în istorie, arheolog, cu o intensă activitate în cadrul Muzeului Național de Antichități și a Institutului de Arheologie din București a coordonat în decursul anilor de activitate cercetările de pe șantierele arheologice de la Glina, Sărata Monteoru, Zimnicea, Glăvăneștii Vechi, Corlăteni, Suceava, Dridu, Bratei, Păcuilui lui Soare. Din 1945 a desfășurat concomitent o prestigioasă carieră didactică ca profesor la Universitatea din București, contribuind la formarea de discipoli care, prin cele întreprinse, au dovedit că au receptat cum se cuvine cele investite de mentorul Ion Nestor. Prin studiile întreprinse Ioan Nestor a contribuit la fundamentarea procesului de formare a poporului român, constituind totodată un prețios îndreptar

metodologic pentru mai tinerii colaboratori prin modul de analiză, de sinteză, de susținere a tezelor enunțate. Ion Nestor a avut contribuții majore în domeniul periodizării culturilor neo și eneolitice a perioadei de tranziție care a condus la epoca metalelor. Contribuțiile sale au fost integrate în tratatul *Istoria României*, vol. I, 1960 și în *Istoria poporului român*, 1970. Pedant publicist cele încredințate tiparului constituie un permanent îndreptar metodologic. Aprecierea din partea cercetătorilor străini s-a concretizat și prin încredințarea misiunii de a fi redactor pentru România a contribuțiilor integrate în *Inventaria Archeologica și Prähistorische Bronzefunde*, precum și prin alegerea sa ca membru al Institutului Arheologic German, al Societății de Arheologie din

Iugoslavia, al Consiliului permanent al Uniunii Internaționale de Științe Pre și Protoistorice, al Uniunii Internaționale de Arheologie Slavă. La 2 iulie 1955 a fost ales membru corespondent al Academiei Române.

Ca formator de viitori cercetători era atent la modul de enunțare a constatărilor fiecărui participant pe șantier, intervenind atunci când considera necesar cu conexiuni care permiteau o clarificare a problemei în discuție. Pedant până la detaliu cerea colaboratorilor să acorde atenție fiecărui amănunt întâlnit în cadrul săpăturii, consemnarea imediată a celor observate, permițând ulterior realizarea unei analize a cărei finalitate consta în înțelegerea evoluției modului de viață a creatorilor culturii materiale și spirituale respective.